

τὸ ἀνεοράς (ἄξιός κατηγορίας) Γαλανᾶδ. Ἀνθρώπος τοῦ ἀνεοράς (ὁ ἐκπλετωκὴς ἠθικῶς) Νάξ. Ροῦχα τοῦ ἀνεοράς (πολὺν ρυπαρὰ) αὐτόθ. Προῖμα τοῦ ἀνεοράς (ἐπὶ παντός μὲν τοῦ ἡ ἐπονειδίστου) αὐτόθ. 2) Μετων. αὐτὸς ὁ ψεγόμενος, ὁ ὀνειδίζομενος Μῆλ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. κ. ἀ.) Σίκιν. : Ἀνεορά τὴν ἔχουσε καμωμένη μετ' οὗτι κάνει Ἀπύρανθ. Κάμε τὰ καλά σου, γιατί θὰ βγῶ νὰ σὲ κάμω ἀνεορά αὐτόθ. Αὐτὸς εἶμι μὲ ἀνεορά! Σίκιν. Ἀνεορά τοῦ κόσμου αὐτόθ. Κάμετέ οἱ ὄμορφα νὰ μὴ ἐνῆτε ρεζίλι κι ἀνεορά Ἀπύρανθ. Γέβεντο κι ἀνεορά μου εἶσαι Μῆλ. Συνών. γέβεντο, γεβέν-
μα, ρεζίλι.

Πβ. ἀναγορεύω, ἀναγορεύω, ἀναγορεύω.

ἀναγορεύω ἢ, ἢπ. ἀναγορεύω ἢπ. ἀναγορεύω ἢπ. Πρω. ἀνεορεύω Θήρ. Κύθν. ἀναγορεύω Μακεδ. (Χαλκιδ.) ἀναγορεύω ἢπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγορεύω.

1) Ὁ περὶ τινος γινόμενος λόγος, μνεία τινὸς Θήρ. : Συνών. ἀθιβολή 4, ἀναθιβολή. β) Ἀντικείμενον γέλωτος, περιγέλως Κύθν. : Παροιμ. φρ. Θὰ γίνῃ δῆμα κι ἀνεορεύω (δῆμα = διήγημα). Συνών. ἀναγέλασμα 2, ἀναγέλαστρον 1, ἀνάγελο 2. 2) Διαβολή, ραδιοῦργια ἢπ. — Λεξ. Πρω. : Αὐτὴ βάν' ἀναγορεύω ἢπ. Συνών. ἀβάνεμα, ἀβανιὰ 1, ἀνακάτεμα, ἀνακάτωμα.

Πβ. ἀνογορά, ἀναγορεύω, ἀναγορεύω.

ἀναγορεύω ὁ, Λεξ. Πρω. ἀναγορεύω ἢπ. (Ζαγόρ. κ. ἀ.) ἀνεορεύω Λεξ. Πρω. ἀνηγορεύω Λεξ. Πρω.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναγορεύω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρις.

Κακολόγος, διαβολεύς, ραδιοῦργος. Συνών. ἀναγορευτής, ἀνακατούρης, ἀνακατωσιάρης, ἀνακατωσοῦρης.

ἀναγορεύω τό, Κρήτ. Σκιάθ. ἀνεορεύω Νάξ (Ἀπύρανθ. Γαλανᾶδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγορεύω.

1) Μεμφιμοιρία, μέμφω Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) : Ὅλον ἀνεορεύωται! Ἀπύρανθ. Συνών. παράπονο.

2) Χλευασμός, ὀνειδισμός Σκιάθ. : Ἀνὴρ ὑπῆρχεν ἀναγορεύω ποῦ νὰ μὴ τοῦ ῥιχταν κατάμοντρα.

ἀναγορευτής ὁ, Λεξ. Πρω. Δημητρ. Θηλ. ἀναγορεύω Λεξ. Πρω. ἀνεορεύω Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγορεύω.

Ὁ δυσφημῶν τοὺς ἄλλους, κακολόγος ἐνθ' ἄν. : Εἶμι μὲ ἀνεορεύω! Ἀπύρανθ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναγορεύω.

ἀναγορευτός ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀνεορευτός Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *ἀγορευτός < ἀγορεύω. Πβ. καὶ μεσν. ἐπίθ. ἀναγορευτός = ἀνεκδιήγητος.

Ὁ μὴ δυσφημηθεὶς, ὁ μὴ ὀνειδισθεὶς : Ἐὼ εἶμι ἀνεορευτός ἄθρως, ποτὲ δὲν ἐπαρσάβουνα κάνει καὶ δὲν μ' ἀνεορεύει ποτὲ κανεὶς γιὰ τίποτε.

ἀναγορεύω Ἀντικύθ. Βιθυν. Εὐβ. (Κύμ.) ἢπ. Ἰων. (Κρήν.) Κύθηρ. Μῆλ. Πελοπ. (Γέρμ. κ. ἀ.) Προπ. (Κούταλ.) — Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀναγορεύω ἢπ. (Ζαγόρ. κ. ἀ.) Θράκ. (Αἰν.) Σάμ. Σκόπ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀμφ.) ἀναγορεύω Κάρπ. Κρήτ. ἀναγορεύω Κύπρ. — ΧΠαλαίσι. Τὸ παρὰπ. τοῦ τουροῦ 7 ἀναορεύω Σίφν. ἀναορεύω Κύπρ. ἀνεγορεύω Σῦρ. — Λεξ. Πρω. ἀνεγορεύω Α. Κρήτ. Μῆλ. Σῦρ. ἀνεορεύω Ἀνδρ. Κάρπ. Νάξ. (Κορων. κ. ἀ.) Σίφν. ἀνεορεύω Θήρ. Κάρπ. Κύθν. Νάξ. (Κορων. κ. ἀ.) Πάρ.

(Λεῦκ.) Σίφν. ἀνεγορεύω Θράκ. Σάμ. Λέσβ. ἀνεγορεύω Κυδων. Λέσβ. ἀνεγορεύω Λέρ. — Λεξ. Πρω. ἀνεορεύω Θήρ. ἀναορεύω Κῶς ἀναορεύω Ρόδ. ἀναορεύω Ρόδ. ἀνεορεύω Νίσυρ. ἀνεορεύω Κάλυμν. ἀνεγορεύω Κρήτ. Ρόδ. ἀνεορεύω Κῶς Ρόδ. ἀνεορεύω Ρόδ.

Τὸ ἀρχ. ἀναγορεύω = ἀνακηρύττω, ἀπαγγέλλω δημοσίᾳ. Περί τοῦ ρ. πβ. ΣΨάλην ἐν Ἀθηνᾶ 29 (1917) Λεξικογρ. Ἀρχ. 27 κέξ.

1) Κάμνω μνείαν τινός, μνημονεύω, ἀναφέρω ἢπ. Θράκ. (Αἰν. κ. ἀ.) Κάρπ. Εὐβ. (Κύμ.) Κῶς Πελοπ. (Γέρμ.) Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀμφ.) Ρόδ. Σῦρ. κ. ἀ. : Μὴν τ' ἀναγορεύω τέτοια πράματα Γέρμ. Μὴ μ' τ' ἀναγορεύετε ὁλότελα ἢπ. Αὐτοῦ ποῦ πηγὶς δὲν ἀναγορεύει καθόλ' γιὰ μένα ; Αἰν. Ἐμένα δὲ μ' ἀνεορεύει Θράκ. Μὴ μ' ἀναγορεύς αὐτὰ τὰ λόγια Ἀμφ. || Παροιμ. Ἀνεορεύει τὸ γάρο νὰ ἦς τ' ἀφτιά τον (ἐπὶ τοῦ ἐμφανιζομένου καθ' ὃν χρόνον γίνε-
ται περὶ αὐτοῦ λόγος) Κάρπ. Ἀνεορεύει τοῦ σαμάρ νὰ βρῆς τοῦ γάδαρου (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Σάμ. Μετοχ. ἀνεο-
μένος = ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου συχνάκις ἀναφέρεται τὸ ὄνομα, μάλιστα εἰς σπουδαίας ἢ κρίσιμους περιστάσεις Κάρπ. Συνών. ἀθιβάλλω 3, ἀθιβολεύω (Π) 3, ἀμφιβάλλω 2, ἀναβάλλω 5, ἀναγορεύω 2, ἀναγορεύω 2, ἀναθιβάλλω. β) Ἐνθυμούμαι Βιθυν. Θήρ. Ἰων. (Κρήν.) Κάρπ. Ρόδ. Σάμ. : Σ' ἀναγορεύω σήμερα Βιθυν. Ἐσὺ δὲ ἀνεο-
ρεύεις κάμμιὰ φορὰ κ' ἔρχεσαι καὶ μᾶς βλέπεις Θήρ. Ποιὸς μ' ἀναγορεύει ; Κρήν. Συνών. ἀνιστορῶ. γ) Μεριμνῶ, φροντίζω περὶ τινος Κύπρ. — ΧΠαλαίσι. ἐνθ' ἄν. : Ποίημ.

Ἡ τῶεφαλὴ τῆς ἐκκλησιᾶς πρέπει ν' ἀναγορεύη
τὲς μὸδες τὲς σημερινῆς νὰ τὲς ἀπαγορεύη
ΧΠαλαίσι. ἐνθ' ἄν.

2) Ἐνεργ. καὶ μέσ. ὑπενθυμίζω τι εἰς τινα Ἀνδρ. Θήρ. Κύθηρ. Κύθν. Κρήτ. Κῶς Μῆλ. Νάξ. Πάρ. (Λεῦκ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Σῦρ. κ. ἀ. : Τί μοῦ τὸ ἀναγορεύεις ἕνα γκερεμὲ τὸ καλὸ, ποῦ μοῦ κίμεις ; (ἕνα γκερεμὲ = ἀδιαλείπτως) Μῆλ. Ἐπροσκίλεσέ με νὰ φάω κ' ἐδὰ τ' ἀναγορεύει Κρήτ. Ἀφοῦ μοῦ ῥοαίφες τὸ χωράφι γιατί τὸ ἀνεορεύεσαι τώρα ; Νάξ. Οὐλο μοῦ τὸ ἀνεορεύεις ! Ἀνδρ. Μὴ μ' τ' ἀναγορεύς οὐλουένα αὐτὸ π' μῦθονκίς Αἰτωλ. Συνών. ἀναγορεύω. Πβ. ἀναγογγύζω 1. 3) Διαβάλλω, κακολογῶ, συκοφαντῶ ἢπ. (Ζαγόρ. κ. ἀ.) Κύθν. Νάξ. Προπ. (Κούταλ.) Σίφν. Σκόπ. κ. ἀ. — Λεξ. Πρω. : Δὲ θέλον νὰ μοῦ ἀναγορεύῃ τὴ τῶούπρα Ζαγόρ. Πεσβατεῖ καὶ μ' ἀναγορεύ' ἢπ. Συνών. ἀναβάλλω 7, ἀναβαλῶνω 3. β) Χλευάζω, ὀνειδίζω ἢπ. Κύθν. Νάξ. (Κορων. κ. ἀ.) : Ἀνεορευμένη μ' ἔχεις καὶ σὺ πῶς δὲν ἐπαντρεύηκα ; Νάξ. Ἀνεορεύωσί με πῶς εἶν' τό νὰ μου μάτι χαλασμένο Κορων. 4) Ἀναζητῶ, ζητῶ Βιθυν. Κάρπ. Κύπρ. Κῶς Λέσβ. Νίσυρ. Πελοπ. Ρόδ. Σάμ. : Σήμερα μ' ἀναγορεύει, ἀμ' δὲ με ἦρε Βιθυν. Πολλὲς φορὲς σὲ ἀνεορεύσαμε Ρόδ. Ἀναορεύει τὸ παλληκαρόπουλ-
λόν τον Κῶς Εἶντα ἀνεορεύεις ἐδῶ ; Νίσυρ. Ἀναορεύει νὰ σὲ πιάσῃ ἢ πύρεξι Κύπρ. || Ἀσμ.

Περονόσι τριὰ μερόνυχτα κακὰ καὶ μαυρισμένα
κ' ἢ μάνα ἀνεορεύει τὴν ῥ' οὔλα τὰ περιάλια
Κάρπ.

Ἀγγρίστηκεν ἡ ἀγαπῶ τῶαί δὲν μ' ἀναγορεύει
Κύπρ.

Ἰὼ μαῦρα μάτια ἀγαπῶ καὶ κείν' ἀναγορεύω
Πελοπ. Συνών. ἀναγορεύω 1. 5) Ἐρωτῶ Σάμ. : Παροιμ. φρ.

Ποιὸς σ' ἀναγορεύ' ποῦ ξιφουρτών' οἱ Γύφτ' τὰ κάρβ'να ;
(ἐπὶ τῶν εἰς ἀλλότρια ἐπεμβαίνοντων). 6) Καλῶ τινα
φωνάζων τὸ ὄνομά του Κάρπ. : Τὸ παιδί ἀνεορεύει, μάνα!

7) Ἄμτβ. ἐμφανίζομαι, παρουσιάζομαι που Θήρ. Κυδων. Σάμ.: *Εἶναι βολετό νὰ μὴ ἀνηγορέψη Θήρ.* Ἀνιγό-ριβγι κάμμιὰ φουρὰ σαδιῶ (πρὸς τὰ ἐδῶ) Σάμ.

Πβ. ἀγορεύω.

ἀναγορίδα ἡ, ἀμάρτ. ἀνεγορίδα Σῦρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναγορά καὶ τῆς καταλ. -ίδα.

Παράπονον: Ἐχω ἀνεγορίδες.

ἀναγορίζω Κρήτ. (Σέλιν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναγορεῖα.

Ὑπενθυμίζω τι εἰς τινα: *Νὰ μὴ μοῦ τ' ἀναγορίζης οὕλη τὴν ὥρα πῶς μὲ ταῖζεις ἓνα φελλὶ ψωμί.* Συνών. ἀναγορεύω 2. Πβ. ἀναγογγύζω 1.

ἀναγορίκι τό, ἀμάρτ. ἀνεορίκι Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναγορά καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίκι.

Σκῶμμα, ψόγος, ὕβρις: *Ὡχ, ἀνεορίκι ποῦ τσῆ τό 'καμε!* Πβ. ἀναγορά, ἀναγορεῖα, ἀναγόρειο.

ἀναγόρειο τό, ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,66 ἀναγόριον Σκόπ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγορεύω. Περὶ τοῦ σχηματισμοῦ τοιούτων εἰς -ιο ὄν. ἐκ ρημάτων ἰδ. ΓΧατζιδ. ἔνθ' ἀν. Πβ. καὶ ἀναβάστιο.

Ἀναγορίκι, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἀν.: *Τί ἀναγόριον σοῦ λένι κι θυμῶς;* Σκόπ. Πβ. ἀναγορά, ἀναγορεῖα.

ἀναγούλα ἡ, (Ι) κοιν. ἀναούλα Ἰθάκ. Κάρπ. Κύπρ. ἀνεγούλα Ἄνδρ. Θήρ. Ἰων. (Σμύρν.) Κρήτ. Χίος ἀνεούλα Νάξ. (Φιλότ.) ἀνιγούλα Θράκ. (Μάδυτ. κ.ά.) ἀνουγούλα Δαρδαν. ἀνηούρα Νάξ. (Γαλανᾶδ.) ἀναβούλα Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγουλιάζω ὑποχωρητικῶς.

Α) Κυριολ. 1) Διάθεσις πρὸς ἐμετόν, ναυτία κοιν.: *Ἐχω - μ' ἐπιασε - μοῦ 'ρχεται ἀναγούλα κοιν.* Ἐλύθη δ ἀφαλός του ἀπὸ τὴν ἀναβούλα Μάν. *Μὴν τρώης πολλὰ γλυκὰ τδαὶ σοῦ φέρουν ἀναούλαν Κύπρ.* || Παροιμ. φρ. *Ἀν σοῦ 'ρχετ' ἀναγούλα, βάλ' τὸ χέρι σου νὰ ξεράσης (πρὸς τοὺς μὴ στέργοντας τὰ λεγόμενα ἢ πραττόμενα ὑφ' ἡμῶν) πολλὰχ.* Ἀναγούλα θγὸ γλυκὰ (αἱ συχνάκις γινόμεναι διασκεδάσεις φέρουν κόρον ἢ ἀηδίαν) Ἰόνιοι Νῆσ. Συνών. ἀναγουλιά 1, ἀναγούλιασμα 1, ἀναγουλιατάδα, ἀναγουλιατός 1, ἀναγούλισμα, ἀνακάτεψι, ἀνακατούρα, ἀνακάτωμα, ἀνακατωμάρα, ἀνακατωμός, ἀνακάτωσι, ἀνακατωσιά, ἀνακατωσούρα.

2) Ἡ ἀνάδοσις ἀπερροφημένου ὕδατος, ἐπὶ ἐδάφους Νάξ. (Γαλανᾶδ.)

Β) Μεταφ. 1) Πρᾶξις ἢ λόγος (προκαλῶν ἀηδίαν Ζάκ. Ἡπ. Κεφαλλ. Πελοπν. (Αἴγ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά.: *Λές ἀναγοῦλες, καημένε!* Ἡπ. Κεφαλλ. *Ἀφησε τοῖς ἀναγοῦλες!* Ζάκ. Συνών. ἀναγουλιά 2, ἀναγούλιασμα 2.

2) Τὸ πρᾶγμα τὸ προκαλοῦν ἀηδίαν, βδέλυγμα, καὶ ἐπὶ ἀνθρώπου Ζάκ. Ἡπ. (Ζαγόρ.) Πελοπν. (Ἀρκαδ.): *Αὐτὸς εἶναι μιὰ ἀναγούλα Ζάκ.* Συνών. ἀναγουλιά 2 β.

3) Φιλονικία, ἔρις Λεξ. Πρω.: Φρ. *Θά 'χουμε ἀναγοῦλες!* (ἀπειλητικῶς). Συνών. ἀνακάτεμα, ἀνακατεψιά, ἀνακατωμός, ἀνακάτωσι, καβγάς, μάλωμα, φασαρία. 4) Ἡδονικὴ συγκίνησις, ταραχὴ ἐπὶ τῇ θέᾳ ὥραίας γυναικὸς Στερελλ. (Αἰτωλ.): *Τοὺν ἐπιασ' ἀναγούλα ἄμα τ'ν εἶδι.*

ἀναγούλα ἡ, (ΙΙ) ἀμάρτ. ἀναούλα Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ οὐσ. γούλα.

Πλατεῖα ταινία ἐκ λευκοῦ ὑφάσματος, διὰ τῆς ὁποίας αἱ γυναῖκες καὶ μάλιστα αἱ πρεσβύτεραι περιβάλλουσαι

ἀναδέουν τὴν κάτω σιαγόνα καὶ τῆς ὁποίας τὰ ἄκρα συνδέονται ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς κεφαλῆς: *Ἐχά'τσα τῇ νύφει ἓναν ἀναγούλαν.*

ἀναγουλεύομαι ἀμάρτ. ἀναγουλεύομαι Μακεδ. (Καστορ.) ἀναγουλεύομαι Καλαβρ. (Καρδ.) ἡγουλεύομαι Θράκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναγούλα (Ι).

1) Ἐχω τάσιν πρὸς ἐμετόν, ναυτιῶ Καλαβρ. (Καρδ.) Μακεδ. (Καστορ.): *Ἀναγουλεύ'κι ἡ καρδιά μ' Καστορ.* Συνών. ἀναγουλιάζω 3, ἀναγουλιάζω 1, ἀνακατεύομαι (ἰδ. ἀνακατεύω), ἀνακατώρομαι (ἰδ. ἀνακατώρω). 2) Πάσχω ἱλιγγόν, ἱλιγγιῶ, ζαλίζομαι Θράκ.: Ἄσμ.

Σταμάτα νιγουλεύ'κι ἱκεῖ ποῦ φουκαλοῦσι,

τοὺν κιφαλάχ' τὴν ἔσφαξι, καρδίτσα τ'ς φαριμακῶθ'κι.

Συνών. ἀναγούλιαζω 5.

ἀναγουλιά ἡ, ἀναγουλία Καλαβρ. (Καρδ. Μπόβ.) ἀναγουλιά σύνθηθ. ἀναγ'λιά Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀναγούλια Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ. (Σιάτ. Σισάν. κ.ά.) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Πόντ. (Οἶν.) Στερελλ. (Λαμ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναγούλα (Ι). Ὁ μετασχηματισμὸς κατὰ τὰ εἰς -ιά.

1) Ἡ πρὸς ἐμετόν διάθεσις, ναυτία ἔνθ' ἀν.: *Μοῦ 'ρχεται ἀναγουλιά σύνθηθ.* Ἐφαγα κάμπόσου γουρ'νουκρίατον κ' ἔχου ἀναγ'λιά Αἰτωλ. *Τὰ λόγια σου μοῦ φέρουν ἀναγούλιες Ἀρκαδ.* Συνών. ἰδ. ἐν ἀναγούλα (Ι) Α 1. 2) Μεταφ. πρᾶξις ἢ λόγος προκαλῶν ἀηδίαν Ἡπ. (Ζαγόρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) — Λεξ. Γαζ. (λ. βδελυγία): *Αὐτὰ ποῦ λές εἶναι ἀναγούλιες Ζαγόρ.* Ἀφ'ο' τ'ς ἀναγ'λιές τῶρα! Αἰτωλ. Συνών. ἀναγούλα (Ι) Β 1, ἀναγούλιασμα 2. β) Πρᾶγμα προκαλοῦν ἀηδίαν, βδέλυγμα, καὶ ἐπὶ ἀνθρώπου Ἡπ. (Ζαγόρ.) Πελοπν. (Ἀρκαδ.): *Τί ἀναγούλια ποῦ ν' αὐτὸς οὐ ἀνθρώπους!* Ζαγόρ. Συνών. ἀναγούλα (Ι) Β 2.

ἀναγουλιάζω κοιν. ἀναγουλιάζου βόρ. ἰδιώμ. καὶ Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Τσακων. ἀναουλιάζω Ἰθάκ. Πελοπν. (Κορινθ. Τρίκκ.) κ.ά. ἀνεγουλιάζω Ἄνδρ. Α. Κρήτ. Σῦρ. ἀνεγουριάζω Νάξ. (Φιλότ.) ἀνεουλιάζω Νάξ. (Φιλότ.) Νίσυρ. ἀνεουριάζω Θήρ. ἀνιγουλιάζον Σάμ. ἀνιγ'λιάζον Ἡπ. (Τζουμέρκ.) Ἰμβρ. Μακεδ. (Σισάν.) Σάμ. ἀνηγουριάζω Νάξ. (Ἀπύρανθ. Γαλανᾶδ. Φιλότ.) ἀνουγουλιάζω Δαρδαν. ἀνουγ'λιάζου Θράκ. (Μάδυτ.) ἀναβουλιάζω Πελοπν. (Μάν.) ἀναβολιάζου Τσακων. ἀναγουλιῶ Κρήτ. ἀναγουλιάου Εὐβ. (Ὁξύλιθ.) ἀναγ'λιάου Σκόπ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀνεγουλιῶ Κίμωλ. Α. Κρήτ. Σέριφ. ἀνιγ'λιῶ Σάμ. ἡγουλιάζω Σύμ. ἡγουλγκιάζω Ρόδ. ἡγουλιάζω Α. Ρουμ. (Σωζόπ.) Θράκ. (Σαρεκκλ.) ἡγουλιῶ Χάλκ. ἡγουλιγῶ Ρόδ. ἡουλιῶ Σύμ. Μέσ. ἀναουλιάζομαι Μεγίστ. ἀναουλιάζομαι Κύπρ. ἀναουλιάζομαι Καππ. (Σίλ.) ἀνεγουλιάζ-ζομαι Χίος ἀναγουλειοῦμαι Λεξ. Δημητρ. ἀναουλειοῦμαι Κύπρ. ἀναγουλειοῦμον Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τῆς προθέσ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. γουλιάζω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ., ὁ δὲ τύπ. ἀναγουλιῶ καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Μηρυκῶμαι, ἀναμασῶ Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Κίμωλ. Σῦρ.: *Ἀνεγουλιάζει ἡ 'γελάδα Σῦρ.* Καὶ μετ' ἀντικ. *Τὸ πρόβατο τὸν ἀνεγουλιῶ τὸν καρπὸ Κίμωλ.* Συνών. ἀναχαράζω.

2) Αἰσθάνομαι ἐρυγὰς, ἐρεῦγομαι Μακεδ. (Καταφύγ.)

3) Ἐνεργ. καὶ μέσ. αἰσθάνομαι διάθεσιν πρὸς ἐμετόν, ναυτιῶ κοιν. καὶ Τσακων.: *Ἀρχισα ν' ἀναγουλιάζω.* Ἐφαγα πολλὰ γλυκὰ - ἤπια πολὺ κρασί κι ὅλο ἀναγουλιάζω κοιν. *Ἐναούλισα κ' ἤρτε με νὰ ξεράσω Σύμ.* Μὲ κάνεις κι ἀναου-

